

O nouă viață

Era ziua de naștere a bunicului și, ca de obicei, nepoții au mers să-l viziteze. Alexia abia aștepta să se întâlnească cu el pentru că doar bunicul știa să-i răspundă la o mulțime de întrebări.

I-a pregătit bunicului o felicitare specială, plină cu flori.

– Am vrut să-ți desenez atâtea flori câți ani ai tu, bunicule, pentru că ești atât de bătrân, spuse Alexia veselă. Cât de bătrân ești, mai precis?!

– Sunt foarte bătrân, spuse bunicul.

– Eu am nouă ani, spuse Alexia.

– Eu am zece ani și opt luni, interveni Matei, verișorul ei. În curând voi fi și eu bătrân, nu-i așa?

– Nu chiar așa de curând, răspunse bunicul, zâmbind.

Printre cadourile primite, bunicul găsi un hârleț nou-nouț.

– Trebuie să-l încerc numaidecât, zise bunicul.

– Te ajutam și noi, s-au grăbit cei doi verișori pentru că știau că vor avea o discuție nemaipomenită cu bunicul.

Au mers în grădină, într-un loc unde nu era lucrat. Alexia o luă înainte și alergă printre florile de pădărie. O mulțime de steluțe s-au ridicat în aer.

– Bunicule, unde se duce puful de pădărie?

– Se duce hăt departe, peste dealuri, răspunse bunicul. Apoi cad pe pământ, iar la anul vor crește alte pădării.

În fiecare an, de ziua bunicului, cireșul era încărcat de flori roz. De data aceasta însă... pomul dispăruse!

– Unde e cireșul, bunicule? întrebă Matei mirat.

– Cireșul era tare, tare bătrân, zise bunicul. Îi sosise vremea să moară.

Alexia se ținea strâns de mâna uriașă a bunicului, în timp ce se plimba prin grădină.

– Și tu ești bătrân, se neliniști Matei. Și tu ai să mori?

Alexia își aduse aminte cât plânsese atunci când a murit pisica ei. Se întristă. Îl iubea mult pe bunicul ei.

– Bunicule, să nu mori! îl rugă stăruitor, privindu-l cu multă căldură.

– Tot ce se naște trebuie să și moară, când vine vremea, îi explică bunicul. Asta ne întristează, dar moartea e un nou început. Dumnezeu ne iubește și dorește să fim cu El pentru totdeauna.

– Totul moare? întrebă Alexia. Absolut tot?

– Doar trupul moare, sufletul este nemuritor. Dar după moarte, este și înviere, așa cum a înviat Iisus Hristos. Toți vom învia, dar doar cei care au făcut cele bune aici, pe pământ, așteaptă cu bucurie viața de veci, ceilalți vor fi osândiți veșnic. Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu în viața aceasta și-I păzesc poruncile, făcând binele, vor ajunge în Rai.

– Cum e în Rai? întrebă Matei.

– Cărțile sfinte spun că frumusețea vieții veșnice va fi de neînchipuit: ceea ce ochiul n-a văzut și urechile n-au auzit și la inima omului nu s-a suit, acelea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El. Trupurile înviate nu vor mai fi întocmai cum sunt cele de pe pământ, ci vor fi duhovnicești și nemuritoare, asemănătoare trupului Domnului Hristos de după învierea Sa.

– Cum să facem să dobândim viața veșnică?

– Viața veșnică este rodul iubirii. La Judecata de la sfârșitul lumii vom fi întrebați cât am iubit. Iubirea ține cont de aproapele aflat la nevoie și îl ajută din toată inima, fără să-i ceară vreo recompensă. Iubirea nu vorbește de rău pe nimeni, nu se mândrește, nu se laudă, ci este smerită și blândă. Iar când mărturisim credința în Iisus Hristos și în Învierea Lui, noi arătăm că dorim să avem viață veșnică.

– O să iubesc pe toată lumea ca să ajung și eu în Rai, spuse Matei.

Bunicul zâmbi și înfipse în pământ hârlețul cel nou și strălucitor.

– Uite un sâmbure de cireășă! spuse Alexia.

Sâmburele crăpase și din el se ivise deja un mic lăstar.

– Iată, o sămânță ca să încolțească și să rodească trebuie mai întâi să moară în pământ, spuse bunicul. Așa și omul credincios, ca să ajungă la viața cea veșnică, trebuie să treacă mai întâi prin moarte.

– Hai să-l punem mai bine în pământ, ca să se facă un cireș mare, spuse Matei.

Cu ajutorul bunicului și al noului hârleț, Alexia și Matei au plantat cu grijă micul lăstar în pământ, cu speranța că va rodi în curând.

În acea frumoasă zi de primăvară, copiii s-au bucurau de iubirea lui Dumnezeu față de oameni, de dorința de a fi cu toții împreună în veșnicie, de noile începuturi pe care le dă Dumnezeu.